

Als we deze brief beginnen te schrijven hebben we net een goede week achter de rug. We konden weer internetten! Dus 'als je het kan dan doe je het dan ook' is het motto hier. Afwachten of inplannen kan gewoon erg moeilijk. Gisteren hebben we onweer gehad en nu is de telefoonlijn weer kapot. Ik vind het onweer als enige leuk; Simone krijgt er de kriebels van als ik buiten sta en Leon weet niet wat hij meemaakt. Nog geen honderd meter van ons vandaan sloeg de bliksem in. Ik stond buiten te filmen om het eens aan jullie in Nederland te laten zien (helaas filmde ik net de andere kant op!). Het is erg mooi en puur natuurgeweld. Toen de bliksem vlakbij insloeg schrok ik ook wel even hoor.

Dat de natuur zoveel invloed heeft is soms niet echt leuk. Een rat van 20 cm huisde bij ons boven het plafond en tippelde 's avonds over het plafond. Ik had al een aantal keer de rattenval gezet, maar daar heb je geduld bij nodig. De ene keer klapte hij te vroeg dicht de andere keer was alleen de kaas weg. Op een nacht dachten we dat er ingebroken werd maar de rat zat aan een slaapkamerdeur te knagen; hij bleek opgesloten te zitten. De volgende ochtend hebben we samen met Vicky het 'probleem' met een bezemsteel opgelost. Ook heb ik ondertussen de tweede slang gevangen. Niet echt een dodelijke hoor. Het waren beide 'night adders' voor de kenners onder ons. Als die bijten dan kan je er wel een paar maanden last van hebben. Een ander lastig natuurverschijnsel is een bijennest boven de voordeur die moeilijk te bestrijden is. We hebben nu al een aantal keer gif gespoten maar ze blijven maar terugkomen. Simone is onder tussen 'expert' in het gif spuiten. Ze schat dat ze ondertussen wel een paar honderd bijen platgespoten heeft (als een echte dokter?). Na drie spuit sessies en een rolletje plakband lijkt het nu aardig rustig. Rondom het huis verwijderen we regelmatig kleine wespennesten en we jagen af en toe wilde honden weg. Je weet maar nooit met die beesten. Hondsdolheid is hier een probleem maar ze hebben er in het ziekenhuis medicijnen tegen dus dat scheelt.

Zondag 19 december zijn we een dagje naar de kerk geweest. De zending die bij ons op de compound woont had ons uitgenodigd bij de opening van een nieuw gebouwde kerk. Het oude gebouw (een klein schuurtje naar onze maatstaven) was te klein geworden. Na een uur rijden door heuvelachtig gebied kwamen we aan. Omdat niet iedereen er was begon de dienst drie kwartier later. De seniorchief opende het gebouw met een symbolische sleutel. Omdat er teveel mensen waren bleven wij buiten in de schaduw de dienst volgen. Heerlijk was dat; een

zachte bries uit zee zorgde voor verkoeling, we hadden een prachtig uitzicht en Leon kon heerlijk rondbanjeren en af en toe in de keuken wat eten bietsen. Tijdens de dienst (in het Xhosa) konden we zo nu en dan genieten van het zingen dat werd ondersteund door een geitenbel en handgeklap. Na de dienst werd er gegeten en vervolgens gingen we weer op huis aan met een wagen volgeladen met kerkgangers.

We hebben ook voor het eerst zonder water gezeten. Dat kwam doordat de snaar tussen de motor en de pomp kapot was. Het woord 'voorraad' schijnen ze niet in de lokale taal te kennen dus was het afwachten of er in de stad een natuurlijk bijzondere maat v-snaar te krijgen was. Na twee dagen hadden we eindelijk weer stromend water. Voor mij eens een reden maar de waterinstallatie te bezoeken en tot mijn verbazing blijkt er een volledige waterzuivering aanwezig te zijn. Na een persoonlijke rondleiding ben ik zeker nog eens van plan om nog eens terug te gaan om te kijken wat er nu allemaal werkelijk functioneert en wat niet.

Simone komt steeds vaker met verhalen thuis over wat ze mee maakt in het ziekenhuis. Zelf heb ik er minder mee te maken dan in Zambia. In Kamoto was het een klein ziekenhuis waar ik makkelijk door de gangen kon slenteren. Hier is het ziekenhuis en het terrein veel groter. Simone en ik vergelijken ook veel met hoe het in Kamoto was. In Zambia waren er echte hongersnoden maar hier lijkt dat wel mee te vallen. Ondervoeding komt wel voor als gevolg van verstoorde gezinssituaties; bijvoorbeeld vader eerst overleden (of afwezig), moeder alleen over en ook chronisch ziek. Verder wonen we vlak bij de Tuberculose/HIV afdeling. De meest zieke TB-patiënten worden hier opgenomen en blijven er over het algemeen de eerste twee

maanden van de 6-9 maanden durende behandeling (als ze dat halen tenminste). Vaak is TB aan HIV/AIDS gerelateerd en zijn de patiënten vel over heen doordat ze geen eten binnen kunnen houden. Dat kan ik zien omdat ze soms over het ziekenhuisterrein aan het wandelen zijn en dus ook lang ons huis lopen. Zeker in het begin waren we een bezienswaardigheid en gingen sommige patiënten bij ons in de tuin zitten kijken wat we aan het doen waren. Omdat we nog nauwelijks gordijnen voor onze ramen hebben hangen is het van buiten vrij makkelijk om te volgen wat

we aan het doen zijn. Dat doet je wel wat als er buiten uitgemergelde patiënten je zitten aan te staren.

Kerst was een rare belevenis. 1e kerstdag wilden we naar de kerk maar er was geen dienst omdat de dominee op vakantie was. Op tweede kerstdag was het erg heet en zijn we lekker naar het strand geweest. Ook een hele belevenis als enige blanke op een vol strand tussen de donkere mensen. Zoals Simone zei: "Het zag er echt zwart van de mensen". Leon had alle aandacht zoals altijd. Hij zat lekker met zijn schepje en emmer kastelen te bouwen. Uiteraard onder mijn supervisie. Het duurde even voordat de lokale kinderen door hadden wat ik aan het bouwen was.

Simone heeft met kerst een weekje vakantie achter de rug. Die hebben we benut om in het huis te klussen. Het wordt al aardig bewoonbaar zullen we maar zeggen. Zelf ben ik nog niet aan "echt" werken toe gekomen. Het kan ook nog wel even duren voordat ik wat kan ondernemen omdat het opknappen van het huis veel tijd vraagt.

In ons dierenrijk zijn er tegenwoordig ook andere dieren bij gekomen zoals de vele soorten kikkers. In alle soorten en maten komen ze voorbij op jacht naar muggen en andere ongewervelde dieren. Onlangs vonden we een groen met geel gestreepte kikker op ons raamkozijn. Prachtig om te zien. Lekker in elkaar gedoken en waarschijnlijk voldaan van een lekker maaltje. Volgens Vicky kleurde hij mee met de achtergrond. Bijzonder is ook dat hij niet groter was dan mijn duim. Als ik tijd heb, en dat heb ik, dan rij ik graag in de omgeving

rond. Zo heb ik als gids gediend voor onze Cubaanse burens (collega's van Simone). Ze wonen hier al vier jaar maar hebben nog niets van de omgeving gezien. Op uitnodiging stapten ze in de auto en reden we naar een prachtige kust.

Leon went al aardig aan Vicky. Ze verwent hem natuurlijk veel te veel zodat zij meestal de eerste keus is om bij te bedelen. Een paar keer per week komen er kinderen van de compound om met hem (en zijn speelgoed) te spelen. Hij leert er steeds meer woordjes bij en zit soms lekker te zingen. Ook verdwijnen er woorden. Het woordje 'Daaag' is vervangen door 'Bye bye' ("BaBA"). Hij blijft nog wel die rare gezichten trekken en zwaait nog vrolijk naar iedereen. Het lopen gaat hem steeds beter af. Sinds enige tijd 'wandelt' hij op zijn sandalen rondom het huis en wroet hier en daar in de aarde. Net als zijn vader die weer ergens een waterproject gevonden heeft. Simone loopt in haar doktersjas rond en moet nodig terug naar het ziekenhuis. Patiënten zien. Wel vijftien in een uur, dus dat is aardig doorwerken...

We wensen iedereen een heel voorspoedig 2005 toe en hopelijk houden we contact! We zien er in ieder geval naar uit om een aantal van onze familieleden en vrienden hier het komende jaar te kunnen verwelkomen.